

Durmuş Hocaoğlu

“Türkiye’li Aydın”ın Dini, Türk’e Olan Kinidir

Yeniçağ, “Analiz”., 09 Ocak 2009, Cuma., s.12
“Analiz” Sıra No: 732; 2009-004; Ocak-04

YENİÇAĞ

NOT: Bu yazının *Yeniçağ*’da yayınlanan nüshası bir miktar kısaltılmış ve dipnotlar çıkarılmıştır — D.H.

“Sermâye” modern bir terim, Kapitalizm’e âit; bir kere daha hâtırlatalım: Herhangi bir sermâye değil, “büyük S’li” sermâye; Marx’ın “Das Kapital”i ile daha bir namlanan küresel ismi ile “Kapital”. Kapitalizm’in ilk mümeyyiz vasfı kazanç hırsıdır; “*Kapitalizm, kazanç özleminin belirtilerinden biridir*” diyen Georges Lefèbvre, sözlerine devamla “*XVIII. yüzyıl ekonomi bilginleri, kazanç hırsını, insanların ekonomik çabalarının belli başlı dürtüsü sayıyorlardı. Bunda pek haksız da değillerdi. Ama, kazanç hırsı evrenseldir ve kapitalizme özgü bir şey değildir. Tehlike ve serüven aşkı, fetih hırsı ve güçlülük istemi de kapitalizm için birer dürtü olmuştur. Bunlar savaşçıda da vardı, sadece yer değiştirmişlerdi. Uygarlık tarihinde, kapitalizmin özelliği, üretimi rasyonel bir düzeye ulaştırmak olmuştur.*” demektedir [1]. Doğru, ama noksan; Kapitalizm’in asıl mümeyyiz vasıfları bundan sonra gelir: Yoksulluk ve eşitsizlikten beslenmek – yâni sömürü (istismar) - ve herşeyi paraya tahvîl etmek, yâni metâlaştırmak ve daha yâni, “mal”laştırmak. Filhakîka, A. Arblaster’den naklen, öğreniyoruz ki, 1684 gibi erken bir tarihte Deon Hickes şöyle demiştir: “*Yoksullar politika vücudunun elleri ve ayaklarıdır... Topraklarımızı parseller, tarlalarımızı sürerler ve caddelerimizi temizlerler... Hiç bir ulus yoksullar olmadan varlığını sürdürmez.*”[2] Bu gerçek daha sonra, 1806’da, Patrick Colquhoun tarafından, açık bir dil ile, Kapitalizm için fakirliğin zarûrî olduğu hükmü ile resmen te’yid edilmiştir[3]. Bu, “dâhilî sömürü”dür ve Kapitalizm için şarttır; ancak yetmez: “Hâricî sömürü” de gerektir ve bu da “eşitsizliğin Kapitalizm tarafından kaldırılan veya azaltılan değil, tam aksine, derinleştirilen bir olgu olduğunun burhânıdır. Fakat sâdece bu kadar da değil; daha da fazlası var: Kapitalizm öncesinde siyâsî iktidarlar Sermâye’ye hükmederlerdi, Kapitalizm ile birlikte Sermâye, siyâsî iktidarlara tâyin ve onlara hükmeder olmuştur ve demokrasi’nin en büyük zaaflarından birisi ise tam da bu noktadadır.

Ve buradan geliyoruz konuya: Sermâye’nin mantığında herşeyin bir para değeri vardır ve tabiî, vicdânın da; patolojik aydının gözü Sermâye’dedir, onun çanağından yalamak için. Ve Sermâye’ye yanaşırken de kendisini mallaştırır hâliyle; tabiatıyla patronu da onu bir “mal” olarak görür ve bir “mal” fiyatı biçer. O, artık patronun “mal”ıdır. Bu kadar basit. Gerçekten bu kadar basit. Şöyle basit: Sâhibi kime havla derse patolojik aydın ona havlar, kimi ısır derse patolojik aydın onu ısırır ki burası da aydın ihânetinin kuduz köpek salyasına dönüştüğü noktadır.

Ancak, daha da kötüsü var; olmaz mı? Sermâye ecnebî ise ihânet katlanır; araya ecnebî istihbarat örgütleri de girse – ki hemen bütün hâllerde girer - bir kere daha katlanır; katlanır da katlanır ve nihâyet “Türkiye’li Aydın”ın ihâneti ile çukurun en dibine kadar iner. Burası, “aydın çukuru”nun dibidir ve dünya rekorudur. “Türkiye’li Aydının İhâneti”nin ap-ayrı bir fenomendir, sâhasında tek örnek oluşu bundandır; evet, o sâhasında tek örnektir, öyle ki, buraya kadarki îzahat dahi tam kifâyet edemez.

Niçin?

Biraz daha ilerlememiz lâzım; ha gayret, sonuna geldik sayılır.

Şöyle geldik sayılır sonuna:

Buraya kadar tâdât ettiklerimiz, normal bir aydın kişiyi fesâda uğratarak ihânete sevk eden âmillerdir; ancak, “Türkiye’li Aydın”, bunların hiçbirisi olmasa da ihânete müheyyâdır; siyâsetin ifsâdı idi, sermâye idi vesâire, bütün bunlar zâittir o’nun ihâneti için, yâni onlar olmasa da bu mel’aneti işleyecektir; çünkü, o’nun derdi Türk’ün varlığıdır; o, Türk’e tahammül edemediği için ihânet etmektedir; o, komünist olur, komünist olmak için değil, komünizm ölür liboş olur, liberal olmak istediğinden değil; küreselci olur, küreselci olmak için değil; Kürd’ü sevmez kürtçü olur, Alevî’yi sevmez, alevîci olur, Ermeni’yi sevmez ermenici olur; AB o’nu ilgilendirmez, AB’ci olur; bir ve yalnız tek sebeple: O, Türk’e mazarratı dokunacak olan ne varsa bit gibi or’da biter. O’nun hiçbir yüksek ideali, hiçbir şeye sevgisi yoktur, hiçbir şeye sadâkat duymaz, o’nu ayakta ve diri tutan tek şey, sevdikleri değil, sâdece ve yalnız Türk’e olan dinmez nefreti, zift gibi, yapışkan, kap-kara kinidir.

*

**

“Türkiye’li Aydın”, dini Türk’e duyduğu kin olan bir “alien”, bir “monster”dir, vesselâm; böyle bilmekte fayda var.

[1] Georges Lefèbvre., *Kapitalizm.*, Çeviren: Vedat Günyol., Çan Yayınları, İstanbul, Aralık 1972., s.37

[2] Anthony Arblaster., *Demokrasi (Democracy).*, Çeviren: Nilüfer Yılmaz., Doruk Yayıncılık, Ankara, 1999., s.60

[3] Patrick Colquhoun., *A Treatise on Indigence.*, London, 1806

